

Daugiau niekada

KAREN

ROSE

New York Times bestselerių autorė

Prologas

REDINGAS, KALIFORNIJA

PRIEŠ TRYLIKA METŲ

ANTRADIENIS, GEGUŽĖS 22, 4.30

Ji mirs. Roda tuo neabejojo. Negali būti, kad brolis Didžėjus parveš ją į Edeną, o net jei ir parveš, baigtis bus tokia pati. Ji nė nenorėjo grįžti. Daugiau niekada.

Roda keikė tą dieną, kai prieš daugelį metų įsiropštė į šito pika-po priekabą. Kiek metų praėjo? Jai sunkiai sekėsi prisiminti. Didžėjaus tėvas Veilonas sėdėjo prie vairo tą naktį, kai ji pasisodino vaikus ant kelių, žadėdama, kad viskas bus gerai. Kad jie keliauja į naujus namus, kuriuose viskas bus nuostabu, jie turės žaislų, maisto ir šiltą lovą miegui.

Na, ir kvaila buvau! Naivi ir kvaila.

Mersei anuomet buvo vos vieni, taigi ji neprisiminė tų baisių laikų, kai ne visada turėdavo maisto vakarienei, nes Rodai per dieną nepasisėkdavo privilioti pakankamai klientų. Tačiau Gideonui teko matyti ją grįžtančią namo po San Fransisko gatvėse praleistos nakties su mėlynėmis ant veido, bet be pusryčių, nes koks nors mulkis atsisakydavo sumokėti. Kai ji pažadėjo sūnui geresnį gyvenimą, vaikas ja patikėjo ir noriai — nekantriai — įlipo į priekabą pikapo, kuris turėjo nugabenti juos į rojų. Į Edeną.

Į Edeną. Ji nusispjautų, bet burna išdžiūvusi. Paaiškėjo, kad Edenas — visai ne rojus. Veikia pragaras.

Tą dieną Gideonui buvo vos penkeri, jis buvo toks žavus ir protingas. Ne pagal amžių išmintingas. *Mano gražusis berniukas.* Dabar jam būtų septyniolika. Beveik vyras. Ji vylėsi. Meldėsi.

Gideonai. Mano gražusis sūnau. Šiame gyvenime daugiau jo neišvys. Roda tikėjosi, kad jis sveikas, kad išgyveno. Pastaruosius ketverius metus ji kas naktį save keikė, kad per tryliktąjį gimtadienį paliko sūnų vieną — sužeistą, gal net mirštantį. Stebėjo, kaip Veilonas numetė su-

glebusį jo kūną už šiukšlių konteinerio, mėgino paskutinį kartą išvysti savo sūnų, kol Veilonas surišo rankas jai už nugaros, paguldė veidu į grindis pikapo bagažinėje ir pasiėmė užmokestį už tai, kad padėjo Gideonui pabėgti iš Edeno, palikdamas ją sužalotą ir kraujuojančią... Tai buvo blogiausia diena jos gyvenime.

Iki kol ji trečią kartą įlipo į šito pikapo bagažinę su dukra ant rankų. Šįsyk automobilį vairavo Veilono sūnus Didžėjus, paveldėjęs jį po tėvo mirties. Už kelionę iš Edeno Didžėjus pareikalavo tos pačios kainos kaip ir Veilonas, kai vežė ją į tą pačią autobusų stotį su sužalotu Gideonu glėbyje.

Ir nors abu kartus ji buvo ištekėjusi už kitų vyrų, Roda pakluso. Iki Edeno savo kūną pardavinėdavo ir už kur kas mažesnę kainą. Ką reiškia maistas ir pastogė, jei vaikams gresia pavojus? Nieko. Taigi, ji sumokėjo nesiskųsdama.

Tą dieną, kai jai pavyko išgabenti Gideoną, brolis Veilonas parvežė ją į Edeną tam, kad sumokėtų už nusikaltimus. Jos neapleido negera nuojauta, kad šiandien Didžėjus pasielgs kitaip.

Roda nuleido akis į virpantį kūną, kuri per smarkiai spaudė prie savęs. Mersė net degė. Edeno gydūnė niekuo negalėjo padėti, bet tai nestebino. Sesuo Kolina gydydavo tik peršalimus ir nerimtas žaizdas.

Mersei įsimitė infekcija. Padėtis buvo bloga. Labai bloga. Infekcija taip įsismarkavo, kad ją galėjai pajusti vien iš kvapo. Kolina tiesiog neturėjo įgūdžių tokiems susirgimams gydyti.

Būtent todėl Roda ryžosi tokiam drastiškam sprendimui. Ji pasiūlė savo gyvybę mainais už Mersės išvežimą. Išgabėnimą. Reikia tikėtis, į saugią vietą, nors bet kur geriau nei ten, iš kur jos išvyko.

Edenas. Roda nurijo kartėlio persmelktą juoką. Ji su džiaugsmu pasitiktų mirtį, jeigu ne šitas kūnelis glėbyje. Meiliai nubraukė juodų plaukų sruogą nuo Mersės kaktos, nusėtos prakaito lašais. *Aš svajojau pamatyti, kaip tu užaugsi!*

Bet Mersė jau užaugusi. Po jos dvyliktojo gimtadienio praėjo beveik metai. Roda prisiminė savo dvyliktąjį gimtadienį. Prisiminė žaidusi su draugais. Mersės gimtadienis buvo visiškai kitoks.

Mersės gimtadienis buvo sklidinąs ašarų ir skausmo. Ir baimės.

Didžiulės baimės. *Tai vien mano kaltė. Aš sutikau vykti į Edeną. Aklai pasiėmiau vaikus. Patikėjau nepažįstamuojui.* Jis žadėjo jai maistą ir stogą virš galvos, ir saugią vietą vaikams auginti. Ir Roda juo patikėjo, o už jos kvailumą mokėjo vaikai.

— Aš atsiprašau, — šnibždėjo Roda. — Labai atsiprašau.

Mersės akių vokai virptelėjo, blakstienoms pakilus pasirodė ryškiai žalios akys, tokios panašios į brolio.

— Mamyte? — kimiai, gargždžiai sumurmėjo ji. — Skauda.

— Žinau, mažute. Tuoj palengvės.

Roda nenutuokė, tiesa tai ar ne. Bet žodžiai, regis, nuramino brangiąją jos dukrą ir ši vėl užsimerkė. Turbūt užmigo.

Arba prarado sąmonę.

Tiesą sakant, Roda tikėjosi, kad dukra be sąmonės. Tikėjosi, kad Mersė nejuto, kaip Didžėjus sustabdė pikapą po valandos nuo kelionės pradžios ir dar po valandos. Ir dar po valandos, imdamas užmokestį Rodos kūnu.

Bet tam, kad išgabendų Mersę iš Edeno, Roda iškentės bet ką.

Jie beveik atvyko. Beveik pasiekė autobusų stotį, kurioje ji prieš ketverius metus paliko Gideoną. Ji pasilenkusi kuštelėjo Mersei į ausį:

— Merse, mieloji. Nemiegi?

Mersė nebyliai nulenkė smakrą.

— Noriu, kad manęs paklausytum. Tai svarbu. Surask Gideoną. Jis tau padės.

Mersė praplėšė akis, neslėpdama nuostabos.

— Nepadės. Jis miręs.

— Ne, mažute. Jis gyvas. — *Meldžiu, kad tik tai būtų tiesa.* — Jis pabėgo. Tą naktį slapta išgabenau jį, visai kaip tave dabar. Gideonas gyvas, turi jį susirasti.

Žalios dukters akys jausmingai plykstelėjo.

— Jis gyvas? Bet tu sakei...

— Žinau, ką sakiau, — sušnypštė Roda, nusiteikusi, kad Mersė ja nepatikės.

Per gerai sekėsi vaidinti gedinčių motiną. Tik ji gedėjo ne sūnaus netekties. Gedėjo to, kad per jos sprendimus abu vaikai pateko į pa-

vojų. Gedėjo to, kad paliko jį vieną čia, šitoje stotyje, kraujuojantį ir kenčiantį.

— Bet dabar privalai manimi patikėti. Jis gyvas. Ir jis tau padės. Susirask brolių, Merse.

Mersės šnervės išsiplėtė, akys prisimerkė iš pykčio.

— Ne.

Roda sumirksėjo, apstulbinta nuodų dukters balse.

— Ką? Kodėl ne?

— Jis savanaudis, aš daugiau niekada nenoriu jo matyti. Jis pabėgo. Jis *išgyveno*. O mes... — Mersės akyse sužvilgo ašaros. — Mes *kentėjome*, mamyte. Kentėjome dėl jo savanaudiškumo.

— Ne, Merse. Jis nebuvo savanaudis. Niekada toks nebuvo.

— *Ne*. Nepražūsiau ir be jo. Mes abi nepražūsime, tu ir aš.

Rodos akys priplūdo ašarų. *Ne mes, mano mieloji mergaitė. Tik tu.* Roda neabejojo: jai nebus leista keliauti su dukterimi.

— Merse, mažute. Turi šį tą sužinoti apie Gideoną.

Mersė nusuko veidą ir stipriai užsimerkė.

— Ne.

— Jis iškeliaavo dėl tam tikros priežasties.

Dėl rimtos priežasties. Tokios rimtos, kad Roda nusprendė išsiskirti su vaiku. Vieninteliu sūnumi. Ir paliko jį čia, vildamasi, kad kas nors ras. Padės jam.

— Žinau. Jis nenorėjo būti pameistriui. Nenorėjo dirbti. Gideonas buvo tinginys ir savanaudis, — Mersė spjaute išspjovė žodžius, kuriuos jai įskiepijo bendruomenė. Jos pačios „vyras“.

Roda bijojo pasakyti, kad tie žodžiai iš tiesų tėra bjaurus melas. Ir štai ji neteks abiejų vaikų, nes nepaklususi praras teisę gyventi.

Kaip ji leido, kad tai nutiktų? Kaip viskas priėjo iki šito?

— Ne, Merse, — Roda papurtė galvą. — Jis nebuvo tinginys. Nebuvo ir savanaudis. — *Jį užpuolė. Sumušė. Paliko leisgyvį.* — Gideonas buvo...

Pikapas staiga sustojo, ir Roda supeikė save, kad per ilgai delsė pasakyti tiesą. Jau per vėlu. Savo dukrai ji turėjo dar daug ką pasakyti, bet liko vos kelios sekundės.

— Mersedesa, — sušvokštė ji. — Tu esi Mersedesa Reinolds.
Mersė sumišusi išpūtė akis.

— Ką?

Atsitarė vairuotojo duralės. Didžėjus artinosi. *Kelios sekundės. Tau liko vos kelios sekundės. Atidžiai rink žodžius.*

— Tu esi Mersedesa Reinolds. Ne Teril.

Mersė suraukė kaktą.

— Nesuprantu.

— Mano tėvai yra Derikas ir Ronė Reinoldsai iš Hjustono. Susirask juos. Jie tavimi pasirūpins.

— Mamyte? — Mersės pirštai sugniaužė namudinį Rodos švarką. — Kalbi neprotingai.

Bet ji kalbėjo *protingai*. Pirmą kartą nuo tada, kai patikėjo nepažįstamojo šnekomis apie rojų, ji kalbėjo protingai. Elgėsi teisingai. Niekada nepavyks atitaisyti žalos. Ji gali tik pasakyti tiesą.

— Tavo brolis — Gideonas Reinoldsas. Susirask jį. Perduok jam, kad atsiprašau. Perduok, kad myliu jį. — Rodos akys pritvinko ašarų ir ji sumirksėjo, nesukdama galvos, ant ko jos nukris. — Myliu tave. Mylėsiu amžinai.

Mersės lūpos virptelėjo.

— Mamyte?

— Selena. Aš vardu Selena Reinolds.

Tada ji sušnypštė, nes brolio Didžėjaus krumpliai trenkė jai į žandikaulį.

— Tylėt! — sugriaudė jis.

Mersė atšlijo, stipriai užsimerkė ir sustingo, laukdama kito smūgio, bet Didžėjui Mersė nekliuvo, todėl smūgio nebuvo.

Liežuvio galiuku liesdama kraujuojančią lūpą, Roda pažvelgė į tamsias Didžėjaus akis ir nieko nesakė. Kaip buvo išmokyta.

Didžėjus perspėjamai dėbtelėjo į ją.

— Pakaks melų, Roda. Šiandien pridarei pakankamai bėdų.

Roda nuleido žvilgsnį į siaubo apimtą vaiką glėbyje. *Ji — vaikas.* Bendruomenė Mersę laikė suaugusia moterimi, bet tai netiesa. Rodos duktė — beveik trylikos metų mergaitė, beprotiškai įbauginta, bet per-

nelyg sugniuždyta, kad pasipriešintų. Emociškai ir fiziškai. Mersės vyras ją mušė, paėmė taip šiurkščiai, kad ji kraujavo. Vėl ir vėl.

Aš kalta. Tik aš kalta. Turėjau jį sustabdyti.

Betgi tai buvo neįmanoma. Roda nepajėgė nutraukti to vyro šiurkštaus elgesio su jos pačios kūnu, juolab su Mersės.

Jos buvo daiktai. Niekas daugiau.

— Ar tesėsi duotą žodį? — paklausė ji.

Didžėjus linktelėjo, nutaisęs niūrią išraišką, ir ištiesė rankas.

Roda tvirčiau suspaudė Mersę glėbyje.

— Aš ją nešiu, — užsispyrė ji ir sulaukusi dar vieno Didžėjaus smūgio nurijo aiktelėjimą.

— Netrukdyk, Roda, — suurzgė jis ir išplėšė Mersę jai iš rankų.

Roda repečkomis pasiekė priekabos kraštą ir spėjo nuleisti vieną pėdą ant žemės, bet Didžėjus pastūmė ją atbulą.

— Lik čia, — sulojo jis.

Ji priropojo prie priekabos šono, kad galėtų stebėti virš borto. Mersė gulėjo ant asfalto automobilių aikštelėje susirangiusi į kamuoliuką, jos kūnas pastebimai virpėjo. Ką jis jai padarė?

— Merse? — pašaukė Roda ir išgirdo savo balse baimę. — Merse...

Bet Rodos šauksmą staiga nutildė Didžėjus, suimdamas ir timptelėdamas jai ant kaklo kabančią grandinę, nutraukdamas deguonies tiekimą. Ji nevalingai įsikibo į medalioną ant grandinės ir pradėjo traukti nuo kaklo, kad galėtų kvėpuoti. Bet Didžėjus trūktelėjo dar smarkiau, ir ji pradėjo žiopčioti, mėgindama įkvėpti.

Roda neapkentė tos grandinės. Neapkentė ant jos kabančio medaliono. Neapkentė, kad vyras, kuriam ji priklausė, grandinę naudojo taip pat kaip Didžėjus dabar. Norėdamas ją kontroliuoti. Norėdamas parodyti, kam priklausė net jos įkvėpimai. *Ne man*. Jau dvylika ilgų metų jos įkvėpimai priklausė ne jai.

Grandinė — ne papuošalas. Tai vergo antkaklis, ir ji jau per ilgai jį segėjo.

Kažkoks aštrus daiktas pradūrė jai odą, paskui nuslydo iki sprando, po bjauriaja grandine, kuri vis giliau smigo į gerklę, kol akyse pradėjo tavaruoti juodi ratilai.

Roda pradėjo svarstyti, ar jau galas. *Ar šitaip jis mane nužudys?*

Tik staiga ją apkurtino garsus trakstelėjimas, ir grandinė aplink kaklą atsipalaidavo. Roda godžiai įkvėpė tvilkančio oro, viena ranka prisidengdama gerklę. Kita tebegniaužė neapkenčiamą medalioną.

Kol ji išlupo iš saujos.

— Lik čia, — urgztelėjo Didžėjus. — Aš nejuokauju, Roda.

Bet Roda jo nesiklausė. Ji ropomis nusigavo iki nuleisto priekabos borto ir nuslydo ant žemės. Įsikibusi priekabos, virpančiomis kojomis patraukė prie dukters.

Didžėjus tupėjo prie Mersės, viena stambia plaštaka timpčiodamas jos grandinę. Kitoje rankoje vyras laikė žnyplės, kuriomis nukirpo grandinę nuo Mersės kaklo. Bet Mersė nežiopčiojo, mėgindama įkvėpti. Ji tįsojo suglebusi kaip skudurinė lėlė, klusni šiurkščiose Didžėjaus rankose.

Jis pakilo, laikydamas abi grandines. Roda manė, kad įdės jas į pikapą, bet Didžėjus patraukė link pievelės ir žnyplėmis išrausė negilią duobutę, į kurią įmetė medalionus. Tada užkasė juos ir išlygino nuplėštą velėną, kad ta vieta atrodytų nejudinta.

Roda paknopstomis pripuolė prie Mersės ir atsiklaupė šalia dukters.

— Merse? Pasakyk ką nors. Prašau.

Bet Mersė tebegulėjo sustingusi, susirietusi į kamuoliuką. Roda paklaikusi apsidairė — aikštelė buvo tuščia. Niekas jos neišgirs. Niekas nepadės.

Didžėjus vėl artinosi, jo veidas buvo niaurus ir įsiutęs.

— Ką jai padarei? — paklausė Roda, nesijaudindama dėl to, kaip jis ją užtildys. Dabar galvojo tik apie dukterį, kurią apvylė visais įmanomais būdais.

Didžėjus nusišypsojo, tai išvydus, ją nupurtė šiurpas.

— Pasakiau, kad atvyksta brolis Efraimas.

Šiurpas virto kaustančia baime.

— Ar tai tiesa?

Didžėjus tik dar plačiau išsišiepė. Ir iš po švarko skverno išsitraukė ginklą.

Rodai sustojo širdis. Štai ir viskas. Atėjo akimirka, kai jis ją nužudys.

— Ne. Tik ne jai matant. Prašau.

Didžėjus nusijuokė.

— Tu susiderėjai, Roda. Aš savo žodį ištesėjau. Jūs abi čia. Toli nuo Edeno.

Jis kilstelėjo ginklą, bet, Rodos siaubui, nusitaikė į Meršę.

Roda metėsi ant savo vaiko.

— Ne! Tu pažadėjai!

— Žadėjau jus išgabenti. Bet nežadėjau palikti gyvų.

Pasilenkęs jis nutempė Rodą nuo Mersės, lengvai, lyg ši nieko nesvertų.

Ji tikėjosi driokstelėjimo, bet išgirdo tik tylų pokštelėjimą.

Duslintuvas, — buikai pamanė ji. — *Jis tai suplanavo. Niekada neketino mūsų paleisti.*

Mersės kūnas krūptelėjo, ir jos suknelės priekyje pasklido ryški raudona dėmė.

— Ne.

Ne, ne, ne. Roda kukčiojo, tiesdama rankas į dukrą, bet Didžėjus ją atitraukė.

— Merse? Merse. Prašau. Atsimerk. Prašau.

Mersės akių vokai virptelėję pakilo. *Mamyte.* Šį žodį ji ištarė žiopčiodama be garso.

— Atsisveikink su mamyte, — nusišaipė Didžėjus, prispausdamas ginklą Rodai prie pilvo.

Rodos kūnas sutrūkčiojo, jos pilve pasklido veriamas skausmas. Ji suriko, nepajėgdama iškęsti gniuždančio skausmo. Kodėl Mersė nerėkė?

Bet ji nerėkė. Duktė gulėjo ant žemės, dyrėdama į ją. Vis dar kvėpavo. *Ji dar gyva.*

— Mersedesa, — iškošė Roda. — Rask Gideoną. Gideoną Reynoldsą.

Mersė neatsakė, tik toliau spitrėjo sumaištis, skausmo ir siaubo sklidinomis akimis.

— Užsičiaupk, Roda, — suurzgė Didžėjus. — Nieko ji neras. Ji čia mirs. Visai kaip Gideonas. Ir tu.

Roda įnirtingai papurtė galvą.

— Selena. Aš esu Selena. Ne Roda. Daugiau niekada ja nebūsiu.

Didžėjus gūžtelėjo pečiais.

— Nesvarbu.

Jis pamėgino pastatyti ją ant kojų, bet jai sulinko keliai.

— Efraimas tave už tai nužudys, — sušvokštė ji.

Didžėjus viso labo nusijuokė.

— Nenužudys. Jis niekada to nedaro. Negali.

Ji nesuprato jo, bet Rodos mintys nevaldomai sukosi ir ji apskritai mažai ką suprato.

— Kodėl taip elgiesi?

— Nes galiu.

Vyras tvirčiau sugniaužė Rodos ranką ir nusitempė ją prie pikapo, pastatė ant kojų ir atrėmė į automobilį.

— Žiūrėk, Merse.

Jis prispaudė ginklo vamzdį Rodai prie smilkinio. Štai ir pabaiga.

— Sakyk ate, Roda, — ištarė jis su juoko gaidele balse.

— Selena, — išgiežė ji. — Jei jau ketini mane nužudyti, bent jau turėk drąsos pasakyti mano vardą. *Selena Reynolds*.

Jis sukikeno.

— Ate, *Roda*.

Žiūrėk, Merse. Brolis Didžėjus liepė, o Mersė ir pakluso, kaip buvo mokyta. Ji žiūrėjo, o gerklėje įstrigo riksmas. *Mamyte!* Bet motina neatsiliepė, nes motinos nebebuvo.

Negyva.

Jos motina susmuko prie pikapo su skyle galvoje. Mirksniį ji spoksojo į Mersę išplėtusi akis.

Negyva.

O tada brolis Didžėjus pakėlė jos motinos kūną, pakišęs ranką po kojomis, ir įmetė į pikapo bagažinę. Tą pačią bagažinę, kurioje užvaldė jos motiną tris kartus nuo tada, kai jie išvyko iš Edeno.

Vienintelių namų, kuriuos Mersė pažinojo.

Jos motina nė nepaprieštaravo. Toks buvo užmokestis už tai, kad jas išgabendų. Mersė tai žinojo. Taip jai sakė motina po kiekvieno karto. Mersė norėjo atsiliepti, norėjo pasakyti motinai, kad neverta, kad *ji* — Mersė — to neverta, bet nepajėgė prabilti.

Didžėjus nesielgė švelniai, bet vis tiek geriau nei... *jis*. Brolis Efraimas.

Mano vyras. Vien apie tai pagalvojusi Mersė nusipurtė. Ir jis pakeliui. Taip sakė brolis Didžėjus. Efraimas ras ją čia. Turbūt nenužudys. Nors ji to norėtų.

Mersė visada norėjo, kad jis tiesiog imtų ir ją nužudytų, bet jis taip nepasielgė.

Brolis Didžėjus nusivalė kruvinas rankas į kelnes ir patraukė pas ją. — Eime, Merse.

Ji tik spoksojo į jį, nepajėgdama ištartti nė žodžio.

Vyras pasilenkė, čiupo ją už rankos ir privertė atsistoti, bet jos kojos buvo lyg pervirti makaronai. Jai viską skaudėjo. Pilvas degė. Ji priglaudė delną prie kūno ir bukai į jį įsispoksojo. Jos delnas buvo kruvinas. *Aš kraujuoju. Nes jis mane pašovė*. Viskas priminė sapną. Buvo netikra. Bet tai tikrovė. Jos motina negyva. *O aš kraujuoju*.

— Užpiso mane, — sustenėjo jis. — Dar ir šita.

Mersė ir toliau spitrėjo į jį. Jai teko girdėti Efraimą šitaip keikian-tis, bet tik tada, kai kaip reikiant įniršdavo. Jis nesikeikdavo tokiu ramiu balsu kaip brolis Didžėjus.

Jis pradėjo tempti ją pikapo link, ir Mersė staiga suprato, ką jis ketino daryti.

Jis ir mane nužudys. Jis nė neketino mudviejų paleisti.

Bet kodėl vežė jas tokį kelią iki čia? Kad ir kokia tai vieta. Užrašas bylojo *Redingo autobusų stotis*. Ji žinojo, kas yra stotis, bet, nors mokėjo perskaityti kitus du žodžius, jų nesuprato.

Jie važiavo kelias valandas. *Kam sukarti šitokį kelią vien tam, kad galiausiai abi nužudytų?* Juk galėjo bet kuriuo metu sustoti ir nužudyti jas šalikelėje.

Jis su mumis žaidė, — suprato Mersė. Privertė jos motiną patikėti, kad Mersė bus laisva. Motina puoselėjo tiek vilčių... O dabar buvo negyva.

Staiga plykstelėjo akinamos šviesos ir Mersė prisimerkė. Automobilis. Pasirodė dar vienas automobilis ir nukreipė į juos žibintus.

— Šūdas! — vėl nusikeikė brolis Didžėjus.

Jis iškėlė ginklą ir nusitaikė į ryškias šviesas. Kartą iššovė, bet virš baltų žibintų pradėjus mirgėti mėlyniems žiburėliams Mersės ranką paleido.

— Farai.

Jis tekinas pasileido pikapo link ir dar kartą šovė į Mersę. Kulka pataikė jai į blauzdą. Visos nervų galūnėlės kojoje sukibirkščiaavo. Ji išsižiojo norėdama rėkti, bet neišleido nė garso.

Brolis Didžėjus įsėdo į pikapą ir nuvažiuodamas paskutinį kartą šovė. Kulka, užuot pataikiusi į ją, atsitrenkė į asfaltą prie galvos. Pažiro spiečius kelio dangos atskalų, ir Mersės skruostą nutvilkė skausmo adatėlės.

Paskui stoji tylą, kurią trikdė tik tylus burzgimas automobilio, privertusio brolių Didžėjų bėgti.

Farai. Taip vadinami policijos pareigūnai.

O jie yra blogi. Jie ją skriaus. Muš. Įkalins. Pasirūpins, kad ji daugiau nematytų dienos šviesos. *Jei jie kada nors tave sugaus, tylėk. Nieko neprisipažink. Niekada nepasakok apie bendruomenę. Neįstark žodžio „Edenas“.*

Grasinimai, tūkstantį kartų girdėti iš bendruomenės mokytojų lūpų, sukosi jos galvoje lyg viesulas ir suteikė energijos pliūpsnį. *Pabėgti.* Ji turėjo pabėgti.

Mersė atsistojo keturiomis ir pradėjo ropoti tolyn nuo žibintų. Žolės link. Brolio Didžėjaus užkastų medalionų link.

Ji neapkentė savo medaliono. Bet jai reikėjo jo. Be jo jautėsi... negerai. Ir pyko, kad jai jo reikėjo.

Mamytė. Ten pat buvo ir motinos medalionas.

Jos negyvos motinos. Kurios kūnas tįsojo brolio Didžėjaus pikapo bagažinėje.

Jos motinos, kuri mėgino ją išgelbėti.

Automobilis už jos taip ir nepajudėjo. Iš jo neišlipo žmonės. Neskambėjo grasinimai. Niekas nemėgino jos sustabdyti. Taigi, ji ropojo toliau.

Keliai pagaliau atsidūrė ant žolės, ir Mersė panoro pravirkti. Jai skaudėjo. Smarkiai. Viskas aplinkui pradėjo suktis, bet ji stūmėsi į priekį.

Dar truputį. Dar tolėliau. O tada išvydo. Lopinėlių žemės, kurį brolis Didžėjus sujudino užkasdamas medalionus. Ji susmuko greta ir rausė rankomis žemę, kol pirštai sugriebė grandinę, kurią Efraimas tiek daug kartų panaudojo prieš ją kaip ginklą.

Mersė išlupo ją iš žemės ir dar pasirausė, kol aptiko antrąją grandinę. Medalionus aplipusios žemės slėpė du besimeldžiančius vaikus, suklypusius po alyvmedžiu, saugomus išskleistų arkangelo Urielio sparnų. Bet Mersei nereikėjo matyti išgraviruoto paveiksluko. Jis buvo amžiams įsirėžęs jai į atmintį. Kaip ir vardai, išgraviruoti kitose medalionų pusėse.

Mirjama. Roda. Tai vardai, kuriuos joms suteikė Edene. Mirjama bendruomenėje buvo toks dažnas vardas, kad motina ją visada vadino trumpiau — Merse. Per pastaruosius metus Mersė tokį vardą laikė žiauriu pokštu, nes nei ji, nei jos motina nesulaukė malonės*. Bet dabar tapo aišku, kodėl ją taip vadino. *Nes mano vardas Mercedesas.*

Ji ne Mirjama. Ji — Mercedesas. O jos motinos vardas — Selena.

Tik jos motina negyva.

Jos akys priplūdo ašarų. *Mamyte.*

Mersė nežinojo, ar ilgai gulėjo ant žemės, ašaroms srūvant skruostais. Bet kai orą perskrodė sirenų kauksmas, ji iš nuovargio nepajėgė pajudėti.

Artinosi policija, o ji neturėjo jėgų judėti.

— Panele?

Mersei, susisukusiai į kamuoliuką, sunkiai sekėsi atsimerkti. Ji pernelyg pavargusi. Labai pavargusi. *Man reikia pamiegoti.*

Ją palietė rankos ir apvertė ant nugaros, o jos protas klykdamas ragino bėgti. Bet Mersė neįstengė pajudėti. *Kokia aš pavargusi. Duokite man ramybę. Turiu pamiegoti.*

— Šūdas, — ištarė vyras. — Ją pašovė. Šautinė žaizda pilvo apačioje. Kita — blauzdoje.

---

* *Mercy* (angl.) — malonė, gailėstingumas.

— Pulsas silpnas, — pasakė moteris. — Kraujo spaudimas krenta. Įkelkime ją į automobilį. — Mersės veidą paglostė delnas. — Viskas bus gerai, mieloji. Mes tau padėsime.

Mersė norėjo ja patikėti. Troško visa širdimi. Bet čia žmonės kitiems nepadedą. Tik meluoja ir užliūliuoja. O tada įskaudina.

Efraimas tave įskaudino. Brolis Didžėjus taip pat. O juk jie buvo savi. Bendruomenės nariai. Jie turėjo ja rūpintis.

Kad ir ką šie žmonės padarys, nebus blogiau nei tai, ką jai darė savas vyras.

Kas bus, jeigu jie ją nužudys?

Mersė kone vylėsi, kad jie taip ir pasielgs. Kaip jai palengvėtų.

1

SAKRAMENTAS, KALIFORNIJA
ŠEŠTADIENIS, BALANDŽIO 15, 16.45

Aš grįžau. O Dieve, aš grįžau. Mersė Kalahan giliai įkvėpė, vildamasi, kad per jogą išmoktas kvėpavimo būdas padės nuraminti besidaužančią širdį. Kodėl maniau, jog tai gera mintis? Tai siaubinga mintis. Aš tik dar labiau viską pabloginsiu.

— Merse, ar skrydžio metu *bent* kiek numigai?

Prie ausies nuskambėjęs balsas privertė Mersę krūptelėti ir ji žvilgtelėjo į savo geriausią draugę, jiedviem iš išlaipinimo koridoriaus žengiant į oro uosto terminalą, knibždantį žmonių. *Per daug žmonių. Mersė įtempė nugarą, tramdydama norą pasprukti. Parbėgti į Naująjį Orleaną. Vėl.*

— Ne. Aš pernelyg... — Sunerimusi. Išsigandusi. Įsitempusi labiau nei suspausta spyruoklė. — Pernelyg visokia.

Fara užjaučiamai numykė.

— Žinau, brangioji. Bet viskas *bus* gerai. O jei ir nebus, aš šalia. Nepaliksiu tavęs ir, jei tik panorėsi, parlydėsiu namo.

Namo. Naujasis Orleanas iš tiesų jai tapo namais. Ten žmonės ją mylėjo. Ten žmonės ją gerbė. Ten žmonės jos negailėjo. Tiksliau, taip buvo prieš šešias savaites. Kai tavo nuotrauka pasirodo pirmuosiuose visos šalies laikraščių puslapiuose, nori nenori atsiduri visuomenės dėmesio centre. O kai tą nuotrauką palydi antraštė IŠGELBĖTA NUO SERIJINIO ŽUDIKO, visuomenė pradeda spėlioti ir baisėtis, ir laikytis atstumo. Sveikas protas Mersei sakė, kad žmonės paprasčiausiai bijojo leptelėti ką nors netinkamo. Bet vis tiek pasijuto atstumta.

Nepaisant to, viskas buvo gerai. Iki to prakeikto interviu, per CNN parodyto prieš penkias dienas. Viena iš kitų dviejų išgyvenusiųjų išsamiai papasakojo apie savo patirtį, išvardydama visas aukas, kad niekas nepamirštų jų vardų. *Lyg aš pamirščiau.* Be abejo, kalbinama moteris paminėjo ir Mersę, o Mersė, savaime suprantama, kankino save žiūrėdama interviu.

Reportažo turinys nebuvo baisus. Viskas parengta pagarbiai, bet pamačiusi savo veidą TV ekrane, išvydusi, kokia išblyškusi ji buvo, kokia išsigandusi... Mersė nemiegojo nei tą naktį, nei kelias kitas. Jautėsi taip, lyg ant jos būtų užgriuvęs namas. Viskas pasikeitė.

Laidą matė visi iki vieno jos bendradarbiai. Visi iki vieno. Jiems nė nereikėjo to pasakyti. Mersė įžvelgė tiesą jų veiduose ir pasijuto iki gelmių sukręsta.

Dėl to ji pasijuto svetima vietoje, kurią iš tiesų laikė namais. Visgi Naujasis Orleanas namais jai tapo dėl Faros, ir tai, kad draugė nuo jos nesitraukė, buvo didžiausia dovana Mersei. Jei Mersė galiausiai parbėgs į Naująjį Orleaną, Fara nieku gyvu jos nekaltins.

— Ačiū, — sušnibždėjo ji.

Fara niuktelėjo Mersę petimi.

— Žingsnis po žingsnio, mergyt. Juk žinai, ką reikia daryti.

Taip, Mersė žinojo, ką reikia daryti. Kai ji, aštuoniolikmetė, iš paskutiniųjų besistengianti susikurti gyvenimą, susipažino su Fara, kiekviena diena atrodė nepakeliamai sunku. Taigi, ji ištverė dėdama žingsnį po žingsnio. Gyvendama nuo vieno įkvėpimo iki kito. Šita mantra jai tebebuvo reikalinga, kad išlaikytų sveiką protą, ypač naktimis, kai prisiminimai atsėlindavo lyg vilkų gauja, užuodusi bejėgę auką.

Arba skrendant atgal į Sakramentą. Tiesą sakant, Mersei mielesni buvo tie vilkai. Šitas miestas, *šita valstija*, dažnai lankydavosi jos košmaruose.

— Žinau. Žingsnis po žingsnio. — Mersė prisivertė nusišypsoti. — Tu mane to išmokei. Tu ir Mamulė Ro.

Faros Romero mama tiesiog neįkainojama. Tai moteris, kuri šiltai šypsosi, bet nesileidžia kitų vaikoma. Mersė gailėjosi, kad jos pačios motina nebuvo tokia kaip Mamulė Ro, ir dėl to neapsakomai gėdijosi.

Mersės motina buvo savaip drąsi ir galiausiai paaukojo gyvybę — tiesiogine šio žodžio prasme. Tie košmarai buvo patys blogiausi.

— Pasiimkime lagaminus, — paragino Fara. — Paskui — išsinuomotą automobilį. Susirasime, kur pavalgyti, o tada leisiu tau nusiraminti, prieš aplankant brolių.

Mersė nurijo tvilkančią tulžį, kuri sukildavo kaskart pagalvojus apie brolių. Gideoną. Apie tai, kad daugelį metų jo neapkentė.

Kaip ji klydo. *Dieve, aš esu siaubingas žmogus.* Jis turbūt jautė jai neapykantą, o jei neįjautė, tai be reikalo. Ir jis, ir geriausias jo draugas Rafas.

Ji įskaudino juos abu. Atsiritusi svaigulio banga privertė Meršę godžiai įkvėpti oro, ir ji pavėluotai suprato ilgai gniaūžusi kvapą. Negana to, sustojusi vidury terminalo vertė nepatenkintus keliautojus ją apeiti. *Aš dar ir nemandagi.*

— Dieve, — atsiduso ji, akyse šokinėjant juodiems taškeliams.

Tos mintys — visiška nesąmonė, bet ji niekaip nepajėgė jų suvaldyti.

— Viskas gerai.

Abiem stovint, Fara pridėjo ranką jai prie nugaros ir pradėjo sukti nedidelius ratus. Fara nepaisė susiraukusių keliautojų veidų ir galvojo tik apie Meršę.

— Šaunuolė mano. Tai panikos priepuolis. Žinai, ką daryti. Palengvėja kvėpuojant. Įkvėpk ir iškvėpk.

Mersė stipriai sumirksėjo ir pasitaisė rankeną, kuri skausmingai rėžėsi į petį. Kelioninis katino krepšys buvo sunkus, bet ji neprieštaraavo, nes geliantis skausmas padėjo susikaupti. Nors daugiau niekam to neatskleis. Kai paskutinį kartą prisipažino, kad skausmas padeda susikaupti, septyniasdešimt dviem valandoms pateko į psichiatrijos palatą. Tai buvo... nemalonu.

— Viskas gerai. Jaučiuosi gerai.

Fara nusišypsojo plačiai kaip saulutė. Jos geriausios draugės šypseną pati mieliausia. Vien ją išvydus, Mersei kyla noras taip pat nusišypsoti. Tai stebuklinga Faros galia.

— Na, žinoma, kad tau viskas gerai, — ištarė ji ir dar kartą patapšnojo per nugarą. — Judinkimės, kad galėtume pavalgyti.

Mersė įsakė savo pėdoms judėti. *Žingsnis po žingsnio.* Laimė, kojos pakluso, ir jiedvi su Fara patraukė į багаžo atsiėmimo zoną.

— Pirmiausia turime įkurdinti katinus. Susirasiu gyvūnų prekių parduotuvę, kad nupirkčiau kraiko dėžučių. Ir pašaro. — Išgirdęs žodį „pašaro“, Roris gailiai sumiaukė krepšyje ir Mersė jį patapšnojo. — Ša, žvėrie. Dar pakentėsi.

Fara paniekinamai purkštelėjo.

— Man atrodo, tavo katinams neprošal praleisti vieną kitą šėrimą, Merse. Arba dešimt. — Ji pakilnojo kitą kelioninį krepšį, kurį laikė saujoje. — Džekdzekas sveria kokius šešiasdešimt du svarus*.

Mersė nusijuokė — garsas buvo keistas, bet malonus. Fara visada sugebėdavo ją prajuokinti.

— Ne visai šešiasdešimt du. — Jos skudurinukai kačiukai abu svėrė po devyniolika svarų. — Be to, veterinaras sakė, kad jie abu sveiki. Ne stori, o tvirtų kaulų.

Fara kilstelėjo antakius.

— Tvirtų kaulų. Man patinka. Turbūt pati save pradėsiu taip vadinti.

Mersė susiraukė.

— Liaukis. Tu apvalių formų ir nuostabi. Norėčiau tavo apvalumų.

Fara buvo putni, taip ir viliojanti apkabinti, o ryškių, sodrių spalvų drabužiai, kuriais puošėsi, it brangakmeniai žibėjo ant tamsios jos odos. Šiandien ji buvo apsirengusi ryškiai geltonai, ir žmonės žvalgėsi į ją šypsodamiesi bei gėrėdamiesi.

Fara dramatiškai atsiduso, norėdama padėti Mersei pasijausti geriau.

— Nenorėtum. Dėl tų apvalumų sunku rasti drabužių. Norėčiau būti liesa kaip šluotkotis.

Bet Mersė pastebėjo žiburiukus Faros akyse ir perprato draugę.

— Netiesa. Tau patinka, kad kapitonas Holmsas spokso į tavo apvalumus.

Fara išsišiepė.

— Tai tiesa, ir dėl to neatsiprašinėsiu. Mano vyras yra *puikus*.

— Taip, iš tiesų.

Nors įjungęs policininko režimą kapitonas Holmsas atrodė gresmingai, iš tiesų jis buvo geras ir šmaikštus, o su Fara visada elgėsi kaip su didžiausia brangenybe. Dėl to tą vyrą Mersė laikė daugiau nei puikiu, nors būdama su juo viename kambaryje visada pasijusdavo mažutė.

— Bet jis ne mano skonio, — pridūrė ji, kai Fara linksmai į ją pašnairavo. — Jis labai... didelis, ar ne?

Fara atkragino galvą ir nusikvatojo.

---

* Vienas svaras yra ~0,45 kg.

— Tikra teisybė, jis didelis *visur*, kur reikia. Ypač vienoje vietoje. Mersės skruostai nukaito. Ji omenyje turėjo ne tai, bet Fara mėgo nešvankiai pajuokauti.

— Ar jis neprieštaravo, kad viską metusi išvykai su manimi? — pasiteiravo ji, pakeisdama temą.

Fara surimtėjusi linktelėjo.

— Nė trupučio. Pasakei, kad esu tau reikalinga, ir jam to pakako. Tik jam palengvėjo, kad apsisistosime name, priklausančiame policininkui. — Ji gūžtelėjo pečiais. — Jis nerimauja.

Name, priklausančiame policininkui. Pagalvojusi apie tą policininką, Mersė susiraukė. Žmogžudysčių skyriuje dirbantis detektyvas Rafaelis Sokolovas — geriausias Gideonio draugas. Jo širdies brolis, kaip kad Fara jai buvo širdies sesuo.

Rafas turbūt taip pat jautė jai neapykantą. Jei nejautė, turėtų jausti. Arba laikui bėgant pajaus. Visgi Mersė savanaudiškai vylėsi, kad taip nenutiks. Prisiminimai apie Rafą, kuriuos sukauė dvi savaites sėdėdama prie jo lovos — jo auksaspalviai plaukai, neskubri šypsena, džiaugsmas, kurio nė skausmas nepažabojo, — buvo vienintelės prošvaistės naktimis, praleistomis vartantis, blaškantis ir bijant užmigti tas šešias savaites nuo tada, kai grįžo į Naująjį Orleaną.

— Tam policininkui šiuo metu nedarbingumo atostogos. — Nes į jį pataikė kulka. *Skirta jai.* — Ar pasakei apie tai savajam kapitonui?

Fara nusivaipė.

— Na, ne. Bet policininkas yra policininkas, Merse. Tai, kad jis sveiksta po sužalojimų, nieko nereiškia. Giliai širdyje jis vis tiek faras. Žinok, instinktai atostogų neišeina. — Ji staiga prisimerkė. — Tikiuosi, jis žino, kad atvykstame?

Mersė išsižiojo ir vėl užsičiaupė.

Fara dar labiau susiraukė.

— *Merse?* Jis žino, kad mes atvykstame, *ar ne?*

— Nežino, bet jo sesuo žino. Paskambinau jai ir paklausiau, ar galėtume trumpam apsisototi pas ją.

— Gerai. — Fara nebesiraukė, bet išliko atsargi. — Toji sesuo — tai Saša, ar ne?

— Taip. Rafo name yra trys butai. Rafas gyveno pirmame aukšte, nes negalėjo lipti laiptais, bent jau tuo metu, kai ten buvau. — *Prieš pabėgdama kaip bailė.* — Kulka sudraskė jo šlaunies raumenis.

Prisiminusi, kiek skausmo jam teko iškęsti, Mersė sudrebėjo, bet negalėjo dabar apie tai galvoti, nes taip ir nepasieks багаžo atsiėmimo zonos. *Įkvėpk ir iškvėpk. Ramiai ir lengvai.* Ji nugurkė seiles ir tęsė:

— Iš tiesų bute pirmame aukšte įsikūrusi Deizė.

— Tavo brolio mergina, — ramiai pasakė Fara, bet Gideoną ji kaskart minėdavo atsargiai, tarytum tikėdamasi, kad Mersė pabėgs. Arba iškart apalps.

Šiuo metu ji negalėjo atmesti nė vieno varianto.

— Taip. Deizė man patinka. Ji meniška ir linksma.

Toji moteris taip pat patyrė sunkumų, ir Mersė jai juto giminystę, kurios gailėjosi nesutvirtinusi. *Štai tau proga, Kalahan. Tu grįžai. Gali padaryti viską, ko gailiesi nepadariusi, kai lankeisi čia prieš šešias savaites.*

Pavyzdžiui, nuoširdžiai pasikalbėti su Gideonu. Ir maldauti jo atleidimo.

Gideonas tave myli. Pati tai žinai. Vis dėlto bet kam būtų sunku atleisti tokį dalyką. Ji nekaltins brolio, jeigu jis nepajėgs atleisti. Bet vis tiek turėjo atsiprašyti.

— Deizė* — labai mielas vardas. Nekantrauju su ja susipažinti, — šiltai kalbėjo Fara. — Tai jei Rafas užėmė Deizės butą, kur gyvena ji?

— Viršutiniame aukšte. Jie tiesiog apsimainė. Vidurinę aukštą nuomojasi Rafo sesuo Saša.

— Mes ten ir apsisostime?

— Kelias dienas. — Ji patapšnojo Rorio krepšį. — Kol rasiu viešbutį, kuriame galima apsisotiti ilgesniam laikui ir priima su katėmis.

Jiedviem einant, Fara nužvelgė draugę.

— Ilgesniam laikui? Kiek tiksliai truks tas ilgesnis laikas?

Mersė prikando lūpą.

— Nežinau. Man... kurį laiką nereikia į darbą.

— Kiek laiko?

---

* *Daisy* (angl.) — saulutė.

Mersė įsitempė, laukdama Faros reakcijos.

— Du mėnesius.

Fara sustojo kaip įbesta ir apstulbusi įsispoksojo į Mersę.

— *Du mėnesius?* Kaip? — Ji timptelėjo Mersę už rankos ir nusi-vedė arčiau sienos, nuošaliau žmonių srauto. — Kaip tau pavyko gauti *du mėnesius* atostogų?

Įkvėpk ir iškvėpk. Ramiai ir lengvai.

— Tai ne tikros atostogos. Man suteikė nemokamas atostogas. Dėl asmeninių priežasčių.

Ir man pasisekė, pasakė ji sau jau šimtajį kartą.

Rudas draugės akis užtemdė nerimas.

— Neminėjai, kad prašysi nemokamų atostogų.

— Nes jų neprašiau. — Mersė atsirėmė į sieną ir užsimerkė. — Susimoviau. Darbe.

— Ak, mieloji, — sumurmėjo Fara. — Kas nutiko?

— Tai nutiko po to CNN interviu pirmadienio vakarą. Išsiblaš-čiau. Ir supainiojau pavyzdžius.

Staigus Faros įkvėpimas pasakė viską, ką Mersė nutylėjo. Supai-nioti pavyzdžiai jos darbe — didelė klaida. *Labai* didelė. Jos rankose buvo žmonių ateitis. DNR pavyzdžių analizės, kurią ji atlikdavo Nau-jojo Orleano policijos departamentui, rezultatai dažnai lemdavo, žmo-gus kaltas ar ne. *Galėjau nekaltam žmogui sugadinti gyvenimą.*

— Bet aš laiku apsižiūrėjau, — pridūrė Mersė, — atlikusi abiejų pavyzdžių analizę. Spėjau pataisyti pirmąją ataskaitą, prieš prokurorui pateikiant kaltinimus. Pranešiau apie tai viršininkui ir ketvirtadienio popietę jis drauge su *savo* viršininku pakvietė mane pasikalbėti. Jau maniau, kad išmes iš darbo. — Atsimerkusi Mersė išvydo, kad Faros akys sklidinios užuojautos ir susirūpinimo. — Man pasisekė, kad prisi-pažinau ir kad pirmą kartą padariau tokią klaidą. Jie pasakė suprantą, kad patyriau daug įtampos, ir apgailstavo, kad nepaskatino manęs iš-eiti atostogų dar tada, kai grįžau iš Sakramento. — Kai ji pabėgo nuo Gideonu — ir Rafo — vien tam, kad įkištų galvą į smėlį. — Bet jie negalėjo taip pasielgti.

— Nebent nukentėtų tavo darbas.

— Taip ir nutiko.

— Nieko keista, — ištarė Fara su tokiu įkarščiu, kad Mersė net krūptelėjo. — Merse, tave pagrobė sumautas *serijinis žudikas*. Tu vos *nemirei*.

Faros akyse suspindo ašaros, ir Mersė neįsižeidė dėl draugės tono.

— Bet nemiriau. Man viskas gerai.

— Negerai, užsispyrėle tu. — Fara virpančia ranka persibraukė trumpai kirptus plaukus, kurie puikiai įrėmino jos veidą. — Vien todėl, kad nenukentėjai fiziškai, nereiškia, jog jautiesi gerai. Be to, detektyvą Sokolovą sužeidė, ir jis iš tiesų vos nemirė. Tai *trauma*. — Ji prispaudė pirštus prie lūpų, akivaizdžiai mėgindama susitvardyti. Ir sukuždėjo: — Galėjau tavęs netekti.

Mersė nenorėjo apie tai galvoti. Bent jau šiuo metu. Jei leis sau prisiminti, ką teko iškęsti, gali būti, kad apsisuks ir tekina puls ieškoti artimiausio lėktuvo, skrendančio iš Sakramento.

— Maniau, jei tiesiog dirbsiu ir nekeisiu savo rutinos, viską ištersiu. Anksčiau tai pasiteisino.

Fara vėl kalbėjo tyliai. Raminamai.

— Pasiteisino, nes tuo metu lankei psichoterapiją.

— Vėl turėsiu pradėti, — prisipažino Mersė. — Vadovai sakė, kad dėl padarytos klaidos niekas manęs nekaltina, ir nori, jog grįžčiau, bet tai padaryti galėsiu tik psichoterapeutui leidus.

Fara spustelėjo jai ranką.

— Ar tu neprieštarauji?

Mersė gūžtelėjo pečiais.

— Negaliu prieštarauti. Tai pagrįstas reikalavimas. Be to, savo darbą mėgstu, o vadovai kalbėjo labai maloniai. Manau, pati sau buvau griežtesnė.

— Ne, — pašaipiai nutęsė Fara. — Pasakyk, kad tai netiesa.

Mersė šyptelėjo.

— Netiesa.

— O tu — ponina melagienė, kuri tik meluoti ir moka.

Mersė prunkštelėjo.

— Pastaruoju metu prižiūrėjai sūnėnus, ar ne?

— Taip. — Fara padėjo katino krepšį ant grindų ir stipriai apkabino draugę. — Tau tai buvo lyg perspėjimas, a?

Ir dar koks. Mersė liūdnam linktelėjo, prigludama Farai prie peties.

— Taip. Supratau, kad per mane nekaltas žmogus galėjo atsidurti kalėjime, ir... tiesiog palūžau. Turėjau prisipažinti.

— Žinoma. Tu geras žmogus, Merse Kalahan.

Mersė tuo abejojo. Ji iškrėtė siaubingų dalykų. *Bet atvykai čia atsiprašyti*, pamanė ji ir todėl nutarė nesiginčyti.

— Kai vadovai išleido mane dviem mėnesiams nemokamų atostogų, nusprendžiau liautis bėgusi nuo to, kas nutiko Kalifornijoje.

Fara susirūpinusi atsitraukė.

— Kalifornijoje? Turi omenyje Sakramentą? Ar...

Fara žinojo apie Mersės praeitį Kalifornijoje — ne tik apie pastarąjį susidūrimą su pavojumi Sakramente vasarį, bet ir apie baimės persmelktą vaikystę, kurią praleido šiauriausioje valstijos dalyje. Fara vienintelė žinojo visas smulkmenas, išskyrus naujausią informaciją, kuriai išaiškėjus Mersė sutriko, išsimušė iš pusiausvyros ir spruko namo. Apie tai Mersė niekam nepasakojo. Nes dar pati visko iki galo neįsisąmonino.

Turi šį tą sužinoti apie Gideoną.

Ak, mamyte. Kodėl nekalbėjai greičiau? Kodėl nepasakei anksčiau, kol dar nebuvo per vėlu? Mat dabar, išaiškėjus tiesai, visi ankstesni Mersės įsitikinimai apvirto aukštyn kojomis.

— Ar, — sušnibždėjo Mersė, nenorėdama — nepajėgdama — ištarti žodžio, šmėkščiojančio jos mintyse ir baisiausiuose košmaruose.

Edenas. Kultas, priglobęs Didžųjų Belmontą, jos motinos žudiką. Kultas, aukštines Efraimą Bartoną, kuris... *Skriausdavo mane. Vėl ir vėl, ir vėl.*

Faros pečiai nusviro, nes ji suprato viską, ką Mersė nutylėjo.

— Ak, mieloji. Kodėl dabar, praėjus tiek metų? Kas pasikeitė?

Tai ir yra svarbiausias klausimas, tiesa? Ji pabėgo iš Edeno prieš trylika metų, amžinybę lankė psichoterapiją, kad pamirštų tai, ką patyrė. Ne, ne pamirštų. Niekas iš tiesų nepamiršta seksualinės prievartos. Tačiau ji išmoko gyventi su prisiminimais, nustumti juos į atitinkamas sąmonės kerteles. Jai taip gerai sekėsi.

Kol atvyko į Sakramentą. Kol sutiko Gideoną. Kol sužinojo tiesą.

— Gideonas, — sumurmėjo ji. — Dėl jo viskas pasikeitė. Turiu su juo susitikti. Atsiprašyti.

Fara susiraukė.

— Už ką?

— Už tai, kad visą tą laiką jo neapkenčiau.

— Merse, mieloji, mes apie tai jau kalbėjomės. Jis paliko tave toje siaubingoje vietoje. Nužudė savo viršininką ir pabėgo, nes nenorėjo dirbti. Leido tau su mama prisiimti pasekmes, kurios buvo žiaurios. Suprantama, kad jauti neapykantą.

Bet visa tai — netiesa. Tai tebuvo bjaurus melas, sukurtas vyrų, kuriems jie anuomet priklausė. *Kodėl neabejojau? Kodėl patikėjau ta absurdiška istorija? Kodėl mamytė leido man tikėti?* Gerklėje pradėjo kilti rauda, bet Mersė ją nurijo.

— Jam buvo vos trylika.

Fara priglaudė delną jai prie skruosto.

— Žinau. Jis buvo jaunas ir išsigandęs. Turbūt nežinojo, ką judviem su mama teks iškęsti jam pabėgus.

Mersė papurtė galvą.

— Ne, nesupranti. Paskutinį kartą lankydamosi Sakramente šį tą sužinojau. Sužinojau, *kodėl* Gideonas ištrūko. Jis ne šiaip pabėgo.

Fara išpūtė akis.

— Ką? Tai kaip jis ištrūko?

Mersė prisiminė mamytę, paskutines jos gyvenimo minutes.

— Mamytė man apie jį papasakojo. Prieš pat ją... — *Nužudant*. Mersė ir šito žodžio nepajėgė ištarti. *Nes aš dėl to kalta*. Motina paaukojo gyvybę dėl jos. *Dėl manęs*. — Iš pradžių apstulbau, nes visą tą laiką maniau, kad brolis miręs. Bet mamytė pasakė, kad jis pabėgo, kad išgyveno ir man padės. Tada aš labai supykau. Viską neigiau, sakiau, kad jis buvo savanaudis. Mamytė ištare: „Turi šį tą sužinoti apie Gideoną.“ Dabar žinau, ką ji norėjo pasakyti.

Fara kantriai laukė, lyg jos nestovėtų prie sienos sausakimšame oro uosto terminale.

Mersė vėl nurijo seiles.

— Jie jį skriaudė. Mušė. Vos nenužudė.

— Dieve mano, — pasibaisėjusi sukuždėjo Fara. — Kodėl? Nes jis nužudė savo viršininką?

— Jis tai padarė, bet tik todėl, kad pasipriešino, kai vienas vyrų pamėgino... — *Pasakyk. Nebebūk bailė. Pasakyk.* — Pamėgino jį išprieivartauti. Gideonas tą vyrą nužudė netyčia, o kiti bendruomenės vyrai taip jį primušė, kad paliko leisgyvį. Jis negalėjo vaikščioti ir matyti, buvo kone be sąmonės.

Fara apstulbusi spoksojo į ją. Tada pasipurtė ir paklausė:

— Kaip jis ištrūko?

— Mamytė padėjo.

— Ak, — žodelis tyliai ir alsiai išsprūdo Farai iš burnos. — Dabar suprantu. Tavo mama jį slapčia išgabeno, ar ne? Visai kaip tave.

Mersė linktelėjo.

— Ir paliko autobusų stotyje vieną, vildamasi, kad kas nors suras. *Privalėjo jį palikti. Privalėjo grįžti... ten.* — Į Edeną. — Dėl manęs.

— Kad tave apsaugotų. Ak, Merse. Man labai gaila.

Mersė tankiai sumirksėjo. Neverks. Tik ne čia.

— Aš nežinojau. Šitiek metų jo neapkenčiau. Neapkenčiau dėl to, ko jis nė nepadarė.

— Jis tau atleis. Neabejoju.

— Jis jau atleido. — Bent jau už tai. — Turbūt aš neatleidau pati sau.

— Ne, — vėl nutęsė Fara, — pasakyk, kad tai netiesa.

Mersė nustebo išgirdusi, kad kikeną.

— Tai tiesa. *Tikra* tiesa.

Fara vėl stipriai ją apkabino.

— Mes tai ištersime. Mes abi. Nepaliksiu tavęs.

Taip spaudžiama Mersė vos pajėgė kvėpuoti, bet nenorėjo ištrūkti iš Faros glėbio. Jis reiškė meilę, saugumą. Priėmimą.

— Pasiliksi visus du mėnesius? — linksmai paklausė ji, nepaleisdama draugės.

— Pasiliksiu tol, kol įsitikinsiu, kad tau viskas gerai. Universitete tuoj baigsis paskaitos, o jei pasiilgsiu savo kapitono, jis galės į lėktuvą įsėsti, velniai griebtų. Tu to verta, Merse.

— Myliu tave, Ro, — išpyškino Mersė ir pati save nustebino. Fara dažnai jai tai kartodavo, bet Mersė iki šiol nepajėgė atsakyti į jos jaus-

mus. — Seniai turėjau tai pasakyti. Tu — lyg sesuo, kurios niekada neturėjau. Tavo šeima yra mano šeima.

Fara atsitraukė, mirksėdama iš nuostabos, ir staiga jos akys vėl pritvinko ašarų, tik šįkart tai buvo džiaugsmo ir meilės ašaros.

— Ak, mažute. Aš taip pat tave myliu. — Ji atsitiesė ir pakėlė katiną krepšį. — Pasiimkime lagaminus, kol man tušas nenutekėjo.

Mersė privertė kojas judėti. Žingsnis po žingsnio. Įkvėpimas po įkvėpimo. *Tu gali. Būk drąsi.* Ji bent jau turėjo kelias valandas susikaupti, kol teks susitikti su broliu arba vienu iš Sokolovų.

— Tik pažvelk! — ištarė Fara, leisdamasi eskalatoriumi žemyn ir rodydama į žmones, laukiančius багаžo. Žmones, laikančius plakatus.

Tiksliau, vieną konkretų žmogų — Sašą Sokolov, kuri laikė plakatą su užrašu KALAHAN, išraitytu skirtingų spalvų raidėmis. Tokia jau toji Saša.

Ji buvo aukšta, visai kaip jos brolis. Šviesiaplaukė, visai kaip brolis, tokiomis pat tamsiai rudomis akimis, nutviekstomis vidinio džiaugsmo, kurio Mersė pavydėjo. Visai kaip jos broliui.

— Kaip suprantu, ten Saša? — nutęsė Fara.

Mersė nervingai nužvelgė laukiančiuosius ieškodama Rafo, bet nepastebėjo jo šalia sesers. Jai net galva susvaigo iš palengvėjimo, nors pilve ir nusėdo nusivylimas. Kodėl jis turėtų atvykti jos pasitikti? Juk išvyko netarusi jam nė žodžio.

— Taip. Aš, e, nežinojau, kad ji mus pasitiks. Nė nepranešiau, kada atskrisime.

Ji nenorėjo, kad Saša jiedvi pasitiktų. Norėjo, kad niekas jų nepasitiktų. Mersei reikėjo laiko nusiteikti būsimiems nemaloniems pokalbiams.

— Merse! — šūktelėjo Saša, švytruodama vaivorykštiniu plakatą. — Čia!

Kaip visada nenusiteikusi laukti Saša puolė į priekį, apibėgdama kelis keliautojus lyg futbolo žaidėja.

Fara nusijuokė.

— Man atrodo, bus smagu.

Mersė įsitempė, laukdama susidūrimo, ir Saša stvėrė ją į stiprų glėbį, net pakeldama nuo žemės.

— Kaip *džiaugiuosi* tave matydama, — sušnibždėjo Saša ir atsitraukusi ištiesė ranką Farai. — Aš Saša.

Fara, nepaisydama rankos, apkabino merginą, ir Saša patenkinta sumykė.

— Aš Fara. Ačiū, kad mus pasitikai.

Saša atsitraukusi nepiktai dėbtelėjo į Meršę.

— Nebuvo lengva. Aš čia jau kelias valandas laukiu visų tiesioginių ir netiesioginių skrydžių iš Naujojo Orleano.

— Atsiprašau, — sumurmėjo Mersė.

Saša numojo ranka.

— Tinkamai mus supažindink, Merse.

— Saša, tai mano geriausia draugė daktarė Fara Romero. Fara, tai — Saša Sokolov.

Saša kilstelėjo tobulai išlenktus antakius.

— Daktarė?

— Aš biofizikos specialistė, — paaiškino Fara. — Dirbu universitete.

Saša linktelėjo.

— Jėga. Jei būtum nusiteikusi, norėčiau, kad šnektelėtum su mano jauniausia sesute Zoja. Ji nori būti daktare. Man atrodo, medicinos daktare, bet jai tik septyniolika, taigi...

Fara nusišypsojo.

— Mielai su ja pasikalbėčiau.

— Puiku. — Saša papurtė galvą. — Kokia aš nemandagi!

Ji į abi rankas paėmė po krepšį su katinu ir švilptelėjo.

— Šūdas, Merse, kiek kačių čia sugrūdai? Ir ar jos tupi ant plytų?

Fara linktelėjo.

— Aš taip ir sakiau! Jie tikri begemotai.

Mersė prisivertė nusišypsoti, nes pajuto vėl stiprėjantį nerimą. Čia per daug žmonių. Per daug triukšmo.

— Ei, — pastebėjusi ją įsitempiančią sumurmėjo Fara. — Eik prisėsti. Paimsiu tavo lagaminus.

Mersė papurtė galvą.

— Nueisiu paimti mūsų išsinuomoto automobilio ir palauksiu jūsų prie įlaipinimo vietos.

— Ne, — tarė Saša. — Nereikės nuomotis automobilio. Šiandien atvažiavau tėvo krossoveriu, kurį jūs ir pasiskolinsite, kol čia viešėsite. Jis juo nebevažinėja, nes įsigijo teslą.

Tesla? Rimtai? — sužiopčiojo Fara.

— Karlui priklauso klestinti rinkodaros agentūra, — paaiškino jai Mersė ir atsisuko į Sašą. — Nereikia, išties.

Saša ilgai ir įdėmiai žvelgė į ją.

— Reikia. Gideonas mums kaip šeimos narys. Tu esi Gideonos sesuo. Vadinasi, taip pat esi šeimos narė, o mūsų šeimos nariai čia viešėdami nevažinėja nuomotais automobiliais.

— Atvykau ilgesniam laikui, — pasakė Mersė, ieškodama rimto argumento, kurio Saša Sokolov nenušluotų lyg cunamis.

— Dar geriau, — atkirto Saša. — Be to, ši rytą užsukau į gyvūnėlių parduotuvę ir nupirkau visko katinams. Pašaro, kraiko, dėžutę. Net žaislų išrinkau. Kai tik pasiimsite lagaminus, vyksime tiesiai pas mane, galėsite ten pailsėti.

Tai tarusi ji nužirgliojo bagažo konvejerio link, nešdama katinus lengvai it plunksneles.

— Oho, — neslėpdama nuostabos ištarė Fara. — Aš sužavėta. Man ne vienų metų prirėikė, kol įgudau tau nurodinėti, o jai pavyko vos per kelias savaites. Ar jie visi tokie?

Mersė atsiduso.

— Taip. Jų šeima didelė. — Didelė, kalbi, landi, triukšminga šeima, kurios nariai vienas kitą labai mylėjo. Ir Gideoną mylėjo. — Iš viso yra aštuoni vaikai, o ponija Sokolov tokia pat nesutramdoma kaip Mamulė Ro.

Irina Sokolov taip pat pralaužė Mersės apsaugines sienas ir rūpinosi ja lyg tikra dukra. Iš pradžių Mersė pasibaisėjo, jai labiau patiko vienatvė sėdint prie Rafo lovos ligoninėje, bet Irina nieko nenorėjo girdėti. Tarp jų dviejų užsimezgė natūralus ryšys ir iki viešnagės pabaigos Mersė tą moterį pamilo, o pasprukusi atgal į Naująjį Orleaną ilgėjosi jos patarimų. *Bus malonu vėl su ja susitikti.*

— O Sašos brolis? — šelmiškai paklausė Fara. — Ar jis taip pat nesutramdomas?

Nepaisydama Faros užuominos, Mersė rimtai apsvarstė klausimą.

— Ne. Rafas pasižymi... ramumu, kurio likusiems šeimos nariams, regis, stinga.

Iš pradžių ji manė, kad Rafas tylėjo, nes buvo sužeistas ir kentėjo skausmą, bet greitai suprato, kad jo ramumas įgimtas, tiesiog jis tai slėpė nuo artimųjų. Ji taip ir nepaklausė kodėl. Abejojo, ar norėjo sužinoti, nes sužinojus atsirastų artumas, kurio Rafas troško, o ji mirtinai bijojo.

— Arba to nepastebėjau per tas dvi savaites, kurias čia praleidau, — pridūrė Mersė.

— Nekantrauju su juo susipažinti, — prisipažino Fara. — Padėsiu Sašai rasti mūsų lagaminus. Gal nueik į tualetą atsigaivinti? Ten bus ramiau. Palauksime tavęs prie tų durų.

Mersė dėkodama linktelėjo.

— Gerai. Ačiū.

Visgi ji trumpam stabtelėjo ir stebėjo, kaip Fara ir Saša bendrauja prie konvejerio. Fara kažką pasakė, ir Saša atkraginusi galvą nusikvatojo — tą akimirką ji buvo tokia panaši į savo brolių, kad Mersei net suspaudė širdį.

Rafas taip juokdavosi. Nedažnai — jam per smarkiai skaudėjo, — bet sykį ar du jai pasakius kažką šmaikštaus vyras nusikvatojo — džiaugsmingai, linksmai. Tomis akimirkomis jis tvioksdavo kaip aukšas. Gražus. *Nepasiekiamas tokiai kaip aš.*

O paskutinį tokį kartą, paskutinę jos viešnagės dieną, Rafas surimtėjo ir nukreipė į ją įdėmų žvilgsnį, tarytum matydamas pirmą kartą. *Pasilik*, — sumurmėjo jis. — *Pažiūrėkime, kur tai nuves. Prašau.* Tada ją pabučiavo, pažerdamas šipuliais viską, ką ji manė žinanti apie save ir savo norus.

Tai ir privertė Mersę sprukti namo, tai buvo paskutinis lašas, perpildęs jos taurę. Tas siaubingas, gražus, nuostabus bučinys. *Jis turbūt pyksta.* Gal nė nenorės daugiau jos matyti. Gal reikėtų dabar pat susirasti viešbutį.

O gal reikėtų suaugti, po velnių, ir liautis virpinus kinkas kaip mažei. Ryžtingai pasisukusi, Mersė patraukė į moterų tualetą, mėgindama nuramdyti pilve skrajojančius drugelius, kurie pavirto į piktas bites.

Pagaliau. Efraimas jau kelias valandas laukė, pats iš Naujojo Orleano atskridęs dar ankstyvą popietę. Mersė priverstė gerokai palakstyti — vos per kelias dienas jam teko du kartus perskristi šalį.

Bilietus į Luizianą jis užsisakė vos išvydęs Mersės veidą televizoriaus ekrane pirmadienio vakarą. Tiksliau, vos atsigavęs po šoko, kad ji gyva, nors jau trylika metų laikė mirusia.

Tas CNN interviu nepaliovė jo stebinti. Mersė tebebuvo gyva. Ji išgyveno pagrobta serijinio žudiko. Bet buvo dar viena auka — Eilina, kuriai ištekanč už Efraimo buvo suteiktas Mirjamos vardas. Ji žuvo nuo minėto serijinio žudiko rankos. Vis dėlto labiausiai šokiravo tai, kad Mirjamos medalionas buvo rastas ir atsidūrė policininkų rankose. Vadinasi, jei Mirjama neišėmė iš medaliono jų vestuvinės nuotraukos, farai dabar žino, kaip jis atrodo.

Laimė, jis nebedėvėjo piratiško akies raiščio kaip toje nuotraukoje. Bent jau išoriniame pasaulyje. Ryšėdavo jį tik Edene, nes bendruomenės nariams nevalia sužinoti, kad jis pasidarė operaciją, kuri visiems kitiems būtų neprieinama.

Visgi tikimybė, kad farai žino, kaip atrodo jo veidas, menka. Jei turėtų jo nuotrauką, jau būtų išplatinę per televiziją. Visai kaip Mersę parodė per tą laidą.

CNN žurnalistė visiems žiūrovams labai *paslaugiai* išpliurpė, kur šiuo metu gyvena Mersė. Efraimas kelias dienas sekiojo Mersę po Naująjį Orleaną, išsiaiškino jos dienotvarkę. Vakar ketino ją pagrobti, bet iš kaimynės sužinojo, kad Mersė skrenda atgal į Sakramentą, taigi jie prasilenkė.

Mersės kaimynės jis neketino žudyti, bet moteriškė matė jo veidą. Tad jis neturėjo kitos išeities. Labiausiai Efraimui patikdavo grėsmes pašalinti nusukant aukai sprandą — ir jam tai puikiai sekėsi, — bet šįkart norėjo sudaryti įspūdį, kad senutė mirė natūralia mirtimi, todėl ją uždusino, o tam prireikė daugiau pastangų. Sekdamas Mersę pavargo labiau, nei tikėjosi.

Galiausiai viskas susiklostė gerai, nes dabar matė ją, einančią į moterų tualetą. Mersę Kalahan, kaip ji šiuo metu save vadino. Kai dar buvo jo žmona, ji vadinosi Merse Barton. O kadangi Edene skrybpos neįmanomos, ji tebebuvo Mersė Barton.

Jis iš lėto pasuko tualetų link, nenorėdamas patraukti dėmesio. Efraimas nenutuokė, ar Mersė arba jos niekšelis brolis kam nors papasakojo apie jį, bet gali būti, kad Mirjamos medalione buvusi nuotrauka pateko į viešumą, taigi jis ketino elgtis atsargiai.

Neatsargius žmones pagauna. *Manęs nepagauna.*

Efraimas jau ne pirmą kartą prakeikė Mirjamą, gailėdamasis, kad ne jis nusuko jai sprandą, o kažkoks eilinis nepažįstamasis ją nužudė. Jeigu ji būtų pasilikusi ten, kur turėjo — *Edene, su manimi*, — tebebūtų gyva. Jos medalionas būtų vietoje, o ne policininkų rankose. Jo nuotrauka nebūtų paviešinta.

Juk sakė Pastoriui, kad dėti vestuvines nuotraukas į moterų medalionus — prasta mintis, bet tas vyras iš tiesų laikė save neklystančiu. Trisdešimt metų kartojęs, kad yra Dievo pasiuntinys, Edeno Pastorius įtikėjo savo žodžiais ir jam išsivystė rimtas Dievo kompleksas.

Bet Pastorius jau senas. *O aš — jo įpėdinis.* Po Pastoriaus mirties perimti Edeno valdymą jam sutrukdytų vienintelis asmuo — Didžėjus Belmontas.

Ir aš jį sutraiškysiu kaip tarakoną. Vos parvilkęs mažąją Mersę atgal į Edeną, jis galės įrodyti, kad Didžėjus melavo. Didžėjus prisiekinėjo Pastoriui nužudęs Mersę ir užkasęs jos kūną ten, kur niekas nerastų.

Tačiau Didžėjus melavo — tai įrodė jauna moteris, be palydos žengianti į tualetą.

Pasisekė, kad ji atsiskyrė nuo draugių. Jis nenorėjo žudyti kitų dviejų moterų, bet prirėkęs būtų tai padaręs. Jis norėjo parsivežti tik Mersę.

Ten, kur jos vieta. Ir niekas jo nesustabdys.

2

SAKRAMENTAS, KALIFORNIJA

ŠEŠTADIENIS, BALANDŽIO 15 D., 17.03 VAL.

Laimė, moterų tualete buvo visiškai tuščia ir tylu. Tyloje ji galės pagalvoti. Nors galvoti nė trupučio nenorėjo.

Ji grįžo į Kaliforniją. Pas Gideoną. Pas Rafą. Į prisiminimus apie Edeną, kurie būnant čia iškilo arčiau paviršiaus.

Edenas. Nors labai jaudinosi vėl susitikti su Gideonu ir Rafu, vien būnant Kalifornijoje jos vos neištiko hiperventiliacija. Edenas kažkur čia. Kažkur į šiaurę nuo Sakramento, kalnuose, kur pabaisos gali slėptis ir toliau skriausti kitus.

Tokie pabaisos kaip Efraimas Bartonas ir Didžėjus Belmontas. Mersė sudrebėjo. Didžėjus nužudė jos motiną, bet tai Efraimas įbaugino ją iki pačių sielos gelmių. Vis dar baugino. Prisiminimai apie jį, didelį ir stambų, apie šiurkščias rankas, kurios mušė ir mušė, vis dar galėjo paversti ją traumuota mergaite. Jo vienintelė akis, skvarbi ir negailestinga. Jo kūnas, kuris... ją skriaudė.

Ištark tą žodį, Merse. Jis tave prievartavo visus metus. Kol ji vos nemirė. Ji būtų mirusi, jei motina nebūtų pasiaukojusi.

Bet mamytė *pasiaukoj*o, padėdama Mersei ir Gideonui pabėgti. Nuo pat tada, kai ištrūko, Gideonas ieškojo Edeno. Jis tapo specialiuoju FTB agentu, kad padėtų žmonėms. Kad rastų Edeną. Kad išlaisvintų tuos, kurie vis dar pavergti. Vis dar bijo ir kankinasi. *O štai aš pabėgau, kad pasislėpčiau nuo jo, pasislėpčiau nuo gyvenimo. Pasislėpčiau nuo visko.* Ir kartu atsisakiau padėti jam rasti tuos pabaisas, kurie viską pasiglemžė.

Daugiau taip nebus. Viskas pasikeitė. Vien per Gideoną ir jo troškimą atkapstyti tiesą. FTB jau žinojo apie Efraimą Bartoną. Žinojo, kad anksčiau jis buvo Haris Franklinas, kol apiplėšė banką ir pradėjo slapstytis. Pabėgo į Edeną. Dabar jo ieškojo FTB pajėgos.

Jį radę, suimtų už žmogžudystę ir seksualinį smurtą. *Nuo jo nu-*

kentėjo tiek daug žmonių. FTB norės, kad Mersė liudytų prieš jį. Ji turės jį vėl pamatyti. Pažvelgti į veidą, kuris vis dar lankydavosi jos košmaruose.

Piktosios bitės jos pilve sudūzgė, ir staiga Mersė apsidžiaugė lėktuve nieko nevalgiusi. Efraimas Bartonas laisvas. Kaip ir Didžėjus Belmontas. Vaikšto šia žeme nevaržomi, o štai jos motina negyva. *O aš visą šį laiką slėpiausi, baimindamasi savo šešėlio.*

Daugiau taip nebus. Nes ji grįžo tam, kad pasielgtų tinkamai.

— Nors vis dar bijau, — sumurmėjo tyliai, — bet daugiau nebesislėpsiu, po velnių.

Mersė pakėlė galvą ir išsipopsojo į savo atspindį. Buvo išblyškusi, po akimis tamsavo ratilai. Bet akys atrodė giedros ir ji atsitiesė, staiga iš naujo plūstelėjus ryžtui. *Nesi silpna. Tu išgyvenai. Tu esi čia. Nebesi maža mergaitė, besigūžianti iš baimės, kol jis tave prievartauja. Esi suaugusi moteris, valdanti savo likimą.*

Į Sakramentą ji atvyko tam, kad atitaisytų žalą. Padarytą Gideonui ir Rafui. Bet jeigu ji galėtų ir atitaisyti žalą, ir sunaikinti vyrus, kankinčius ją, jos motiną ir daugelį kitų?

Tai jėgų suteikianti mintis.

— Tu gali, — pasakė ji moteriai veidrodyje.

Ji atitaisys padarytą žalą. Ir privers jos motiną nuskriaudusius vyrus sumokėti. *Žingsnis po žingsnio, įkvėpimas po įkvėpimo. Aš grįžau, šunsnukiai jūs.*

Mersė tvirtai linktelėjo savo atspindžiui. Jau žinojo, ką reikia daryti. Nebuvo tikra, kaip tai padarys, bet juk nebus viena.

Ji turi Gideoną. Ir Rafą. Gal jie ir neapkenčia jos, bet abu padės pričiupti Efraimą ir Didžėjų, nes yra geri vyrai, visada besielgiantys sąžiningai.

Be to, juk neteks su Efraimu į akistatą stoti šiandien. FTB jo ieško, bet tas vyras juk neišdygs lyg niekur nieko ir nesileis suimamas. Taigi, ji dar turėjo laiko įgyti narsos.

Mersė atsisuko į veidrodį, plonai pasitėpė veidą makiažo pagrindu, pasidažė lūpas. Bent jau nebeatrodė kaip giltinės nuotaka, nors būtent taip jautėsi.

Susirinkusi daiktus, atlošė pečius ir išėjo iš moterų tualetu.

Bet iškart sustojo lyg įbesta, jausdama, kaip oras įstringa plaučiuose. *Ne. Negali būti. Tai sapnas. Košmaras. Tai netikra.*

O tada jos košmaras nusišypsojo, stiklinė akis sužibo, atspindėdama lempų šviesą.

— Labas, žmonele.

Akis buvo nauja, bet balsas pažįstamas. Iki kaulų pažįstamas. *Tau patinka, ar ne. Pasakyk, kad patinka. Pasakyk. Pasakyk arba sulaužysiu sušiktą ranką, tu supista kekše.*

Žvelgiant į jį, Mersei aptemo protas, akyse pradėjo šokinėti juodi taškėliai. *Efraimas. Tai netiesa. Tai netikra.*

— Liežuvį prarijai? — nusišaipė jis. — Nepasisveikinsi su vyru?

Tarp jų įsivyravusioje tyloje nuaidėjo caktelėjimas, ir Mersė turėjo vos dalį sekundės paspėlioti, kas tai, kol prie riešo pajuto aštrius ašmenis. Kita ranka jis sugriebė ją ir trūktelėjo.

— Eisi su manimi, — suurzgė vyras, — ir nė nepypptelėsi. Jei supranti, linktelėk.

Protas jai liepė bėgti, bet kojos virto akmenimis. Ji stovėjo, pajėgdama tik spoksoti į jį, o širdis krūtinėje plakė kaip pašėlus.

Jis vėl ją trūktelėjo, priversdamas įsikibti į parankę. Dabar peilis per palaidinę spaudėsi jai prie šono.

Jis ją sugadins, — bukai pamanė Mersė. — Iškruvins.

Jos kojos vis dar nejudėjo, nors vyras ją dar kartą timptelėjo.

— Krutink subinę, kale, — šnibžtelėjo į ausį.

O tada pasigirdo kitas balsas, ir ji suvirpėjo:

— Merse?

O Dieve. Rafas. Gražiausiose svajonėse jis kreipdavosi į ją žemu melodingu balsu. Bet ji neatsakė. Negalėjo atsakyti. Jos... čia nebuvo.

— Merse! — garsiau pašaukė jis jiems už nugarų.

Pagaliau jos kojos pajudėjo. Jiėjo prie durų. Su Efraimu.

Negausiu progos pabūti drąsi. Atsiprašau, mamyte. Atsiprašau, Gideonai.

Staiga pasigirdo garsus *trakšt*, ir ją laikiusi ranka atsitraukė.

Amosas Terilas nykščiu patrynė linijas žodžių, ką tik išraižytų kraičio skrynios dangtyje. Beveik baigė ją, ypatingą dirbinį, prie kurio plušėjo pastaruosius penkis mėnesius, daugiausia paslapčia. Per trisdešimt metų Edene jis pagamino begalę kraičio skrynių, kavos staliukų, virtuvės spintelių, drabužių spintų ir papuošalų skrynelių. Visi tie dirbiniai buvo skirti dovanoti bendruomenės nariams arba parduoti, kad už gautus pinigus būtų galima papildyti Edeno išdą.

Jis pirmą kartą pagamino šį tą sau. Daiktą, kuriuo neketino dalytis su niekuo.

Niekuo, išskyrus Abigeilę. Savo širdelę.

Į nykštį įsmigo rakštis, jis išsitraukė ją ir pačiulpęs nedidelę žaizdą tęsė darbą. Vėliau nušveis kraičio skrynią švitrinium popieriumi. Nebeilgai galės džiaugtis vienuma. Visi žinojo, kad jis dirbdavo iki vakarienės, o tada pas meistrą pradėdavo traukti žmonės.

Amosai, gal gali pataisyti? Amosai, turi minutėlę? Amosai, reikia poros stiprių rankų pagalbos... Nesvarbu, kokie prašymai. Per trisdešimt metų niekas nepasikeitė.

Jis pasiėmė skaptuką — mėgstamiausią drožinėjimo įrankį. Atsivežė jį į Edeną, kai dar buvo jaunas ir kupinas vilties, pasiruošęs pakeisti pasaulį.

Dabar žinojo tiesą ir kiekviena diena jam buvo kančia, kiekviena diena buvo vis sunkesnė už ankstesniąją.

Jis negalėjo prarasti optimizmo. Turėjo nuolat šypsotis. Neprarasti kantrybės. Privalėjo linksėti ir, sulaukęs pasisveikinimo, maloniai atsakyti, kad viskas klojasi gerai.

Kitaip tariant, jis turėjo meluoti.

Amosas baigė raižyti paskutinį žodį ir nužvelgė savo darbą. Tai tapo savotišku skiriamuoju ženklui, asmeniniu parašu, kuriuo papuošdavo visus didesnius dirbinius.

Žodžiai buvo išraižyti raitytu senamadišku šriftu: *Tik gerumas ir ištikima meilė lydės mane per visas mano gyvenimo dienas. Ps 23:6.* Kiti

bendruomenės nariai tai palaikytų viso labo gražia Biblijos eilute, darančia prie giesmės, anksčiau skambėjusios jo širdyje.

Bet tai kas kita. Tai duoklė. Netgi atgaila. Jo mėginimas atsilyginti gražiai mergaitei, kurią kadaise apvylė. Visiškai.

Mersė*. Jis dažnai apie ją pagalvodavo, ypač gimus Abigailei, kurios vardas reiškė *tėvo džiaugsmas*. Kaip ir daugumą dalykų jo gyvenime, džiaugsmingą Abigailės atėjimą į pasaulį nuspalvino kartėlis — praėjus vos kelioms minutėms nuo tada, kai pirmą kartą paėmė ant rankų dukterį, jos motina mirė.

Jis manė neteksiąs abiejų. Kaip kad neteko pirmosios šeimos. Mersės. Gideon. Rodos. *Po velnių, Roda, kaip man gaila. Mėginai man pasakyti, bet aš nesiklausiau.*

Jis nenorėjo klausytis.

Bet dabar žinojo tiesą ir turėjo išgabenti iš čia Abigeilę. Į saugią vietą. Į laisvę.

Neapvils jos, kaip kad apvylė Mersę, Rodą ir Gideoną.

Jis pakėlė kraičio skrynią ir lengvai apvertė — visą gyvenimą dirbęs staliumi, buvo stipresnis nei dauguma vyrų. Skrynios dugne pradėjo raižyti tikrąjį parašą, ne didesnį nei moneta. Mažą alyvmedį su dvylika šakų. Darbas buvo varginantis, bet tiek kartų jį raižęs galėjo viską padaryti net užsimerkęs.

— Tėtuk!

Amosas krūptelėjo, peilis, kurį laikė rankoje, praslydo medžiu ir jo pirštą perskrodė skausmas.

— Oi! — šūktelėjo jis, nepajėgęs susitvardyti.

— Tėtuk?

Abigeilė įliuoksėjo į jo dirbtuves, spinduliuodama ta pačia energija, su kuria griebdavosi visko gyvenime. „Griebdavosi“ — raktinis žodis. Abigeilė niekada neidavo, jei galėjo bėgti, nesėdėdavo, jei galėjo stovėti. Niekada nekuždėdavo. Niekada.

Net imant švarų skudurą pirštui apvynioti, jo lūpose atsirado šypseną.

---

* Angliškame Biblijos tekste minima *mercy* (malonė, gailėstingumas), lietuviškame tekste išversta kaip „ištikima <Dievo> meilė“.

— Abi-gėle, — su nuoširdžia šiluma ištare jis.

Abigeilė vienintelė jo širdyje galėjo pažadinti kažką panašaus į laimę. Ji vienintelė buvo tikra — taip jis jautėsi pastarąjį pusmetį. Nuo tada, kai matė, kaip brolis Efraimas ramiai nusuko sprandą seseriai Dorkadei, jos vyrui ir jų šešiolikmečiui sūnui, trims geraširdiškiausiems žmonėms pasaulyje. Kaskart prisiminus, kaip brolis Efraimas atsainiai sumetė jų kūnus į nepažymėtą kapą, Amosui imdavo graužti gerklę.

Tai padaręs, Efraimas bendruomenės nariams pranešė, esą Dorkadė su šeima po ankstyvos jų brangiosios Mirjamos mirties nusprendė grįžti į pasaulį.

Tos pačios Mirjamos, kuri vaikščiodavo šešėlių temdomomis akimis. Kuri tada, kai Amosas ją matė paskutinį kartą, sumušta ir kraujuojanti šaukėsi mirties.

Sesuo Dorkadė maldavo Amoso padėti. *Prašau, padėk mums ją iš čia išgabenti. Prašau.*

Amosas kaip įmanydamas pasistengė, bent jau tuo metu jam taip atrodė — per naktį dirbo, kol pagamino kraičio skrynią, panašią į tą, kurią dabar meistravo Abigeilei. Ji nebuvo puošni ir neturėjo dvigubo dugno, bet išėjo ganėtinai didelė, kad Mirjama galėtų joje pasislėpti. Niekam nematant, jos tėvas ir brolis įkėlė skrynią į brolio Didžėjaus pikapo bagažinę, tad niekas ir nepastebėjo, kaip įsitempė abiejų raumenys keliant didesnę svorį. Vos tik broliui Didžėjui sumažinus greitį, Mirjama turėjo išlipti iš bagažinės ir sprukti į laisvę.

Bet viskas nuėjo perniek. Mirjamą tikriausiai užpuolė žvėris, nes jos kūną pargabeno neatpažįstamai sudraskytą. O už bausmę padedant jai pabėgti sesuo Dorkadė, brolis Steponas ir jų sūnus Ezra buvo šalta-kraujiškai nužudyti.

Aš apvyliau ir juos.

Bet daugiau Amosas nieko neapvils. Neapvils savosios Abigeilės.

— Tėtuk, ar viskas gerai? — paklausė ji ir pasilenkė apžiūrėti kraujuojančio piršto.

— Viskas bus gerai, — patikino jis mergaitę. — Ko atšokavai į mano dirbtuves, Abi-gėle?

Ji sukikeno.

— Aš Abigeilė, tėtuk. Kiek sykių turėsiu kartoti?

Aš Mersė, tėtukai. Ne Merseliutė. Kiek sykių turėsiu kartoti?

Jis nugurkė seiles, nusipurtydamas prisiminimą apie dukterį, mirusią prieš trylika metų. Tada patapšnojo pirštu per žavią Abigeilės nosytę, tokią panašią į motinos.

— Kol išmoksiu, žinoma.

Abigeilė dramatiškai atsiduso ir vėl sužiuro jam į pirštą.

— Smarkiai kraujuoja, tėtuk. Nueik pas gydūnę.

Jis žvilgtelėjo į pirštą ir nusivaipė išvydęs, kad skuduras jau permirkęs krauju.

— Tu teisi. Nueik pas Deborą pažaisti, gerai? Pasakyk jos motinai, kad ateisiu tavęs pasiimti, kai tik man apžiūrės pirštą.

Ant beveik baigtos kraičio skrynios jis užmetė brezentą, paslėpdamas daiktą nuo akių. Nenorėjo, kad kas nors ją pamatytų. Nenorėjo, kad kas nors prisiartinęs suprastų, jog viduje ji ne tokia gili, kaip atrodo. Nenorėjo, kad kas nors pastebėtų dvigubą dugną, kur padaryta slaptavietė, pakankamai didelė septynmetei.

Abigeilei.

Akivaizdu, kad skrynia Mirjamai nepadėjo. Kitaip ji dabar būtų laisva, ne mirusi, taigi Amosas skrynią laikė paskutine galimybe Abigeilei išgelbėti. Pirmiausia jis turi įtikinti Pastorių ir brolių, kad leistų jam vykti drauge su Didžėjumi, kai šis gabens prekes į miestą. Amosas nieku gyvu nepaliktų savo mažylės vienos, pasislėpusios to vyro pika-pe. *Elkis atsargiai. Neskubėk.* Jis nenorėjo, kad brolis Efraimas pradėtų jį įtarinėti, kitaip dar atsidurs nepažymėtame kape kaip sesuo Dorkadė su šeima. Kas tada pasirūpintų jo Abigeile?

Dukra suėmė jį už sveikosios rankos.

— Atėjau tau pasakyti, kad turiu vakarienės.

Amosas pažvelgė į ją, nepajėgdamas, o ir nenorėdamas nuslėpti prieraišumo.

— Išties? Vėl sumuštinių su sviestu?

Ji užvertė akis.

— Ne, tėtuk. Keptos vištienos su moliūgais. Deboros mama netyčia per daug pagamino. Liepė mums valgyti, kitaip suges. — Mergaitė pakreipė galvą ir jos kaselės švystelėjo į vieną pusę. — Man atrodo, ji tyčia netyčia pagamina per daug.

Amosas sutramdė juoką.

— Išties?

Visai nesistebėjo, kad Deboros motina taip elgėsi. Ji buvo gera moteris, nepakenčianti, kai kas nors alksta. O jos sutuoktinis irgi buvo geras vyras, visada nusiteikęs padėti.

Amosas jų ilgėsis, kai juodu su Abigeile išvyks iš šitos vietos.

— Taip, — patvirtino Abigeilė, smarkiai linktelėdama. — Ji nuolat taip daro, tėtuk. Jei iš tiesų padarytų netyčia, turbūt jau būtų pasiėmę iš klaidų. Man atrodo, jai patinka mus maitinti.

Šįkart jis nesusilaukęs sukikeno.

— Na, geriau neišsiduokime, kad perpratome jos paslaptį. Priimsime jos skanią dovaną ir padėkosime, taip?

Jis uždarė duris, nesivargindamas užrakinti.

Durys neturėjo spynos. Nė vienas namas Edene neturėjo spynos. Išskyrus įkūrėjų namus. Ir kliniką.

Būtent ten jam ir reikėjo nueiti. Jis pasilenkė ir pabučiavo švelnius Abigeilės plaukus.

— Eik pažaisti. Netrukus ateisiu tavęs pasiimti.

Jis stebėjo, kaip mergaitė nuskuodė per atvirą gyvenvietės kiemą, vos neatsitrenkdama į seserį Joaną, kuri tik sukikeno ir papurtė galvą.

Čia yra gerų žmonių.

Ir blogų.

Amosas svarstė, kurie nariai buvo tokie blogi kaip brolis Efraimas, besislepiantys už malonios šypsenos ir draugiškų pasilabinimų. Svarstė, kurie žmonės, drauge gyvenantys jau trisdešimt metų, žinojo, kad brolis Efraimas galėjo žudyti plikomis rankomis, o kurie, visai kaip pats Amosas, tiesiog nieko nenutuokė.

Amosas buvo aklas. Nenorėjo matyti, nors ženklų būta. Ženklų, kurių jis mielai nepaisė.

Daugiau taip nebus.

Giliai įkvėpęs, jis nusileido laipteliais. Kliniką buvo įsikūrusi žeminėje, iš dalies po žeme, kaip ir kiti Edeno būstai. Amosas apsidairęs išvydo, kad kambarys tuščias. Jis nesivargino ieškoti — gydūnė neturėjo kur slėptis. Kliniką tebuvo viena didelė patalpa su užuolaida, užtraukiama prireikus suteikti pacientui privatumo.

Jis vengė žiūrėti į tvarkingai paklotą lovą kampe. Joje gimdydama mirė Abigeilės motina. Po to jam buvo be galo sunku prisiminti, kodėl apskritai yra čia, atokiai nuo pasaulio. Tikrose ligoninėse moterys gimdydamos retai miršta.

Priešingai nei čia, Edene.

Gydūnė turbūt kabinete. Amosas prisiartino prie durų į patalpą, kurioje ji laikė priemones ir vaistus, ir jau ketino pasibelsti, bet kumštis sustingo ore. Durys buvo praviros, jo ausis pasiekė tylus burzgimas. Amosas susiraukė, neatpažinęs tokio garso.

Jis žengė atsargiai, baimindamasis to, ką išvys. Kai pastarąjį kartą ėjo patrauktas keisto garso, pamatė Efraimą, žudantį tris gerus žmones.

Jis išsižiojęs įsispitrėjo. Matė tik dalį gydūnės stalo, bet tai, ką išvydo, pažadino tolimą prisiminimą. Trisdešimties metų senumo prisiminimą. Stačia dėžė. Klaviatūra. Ir...

Jis nebuvo tikras, kas tas paskutinis daiktas. Kažkoks ekranas, bet plonesnis nei tie, kuriuos Amosui teko matyti. Į tą daiktą žiūrėjo sesuo Kolina, gydūnė.

Ar tai... Ar tai *kompiuteris*? Čia? Edene? Negali būti. Tiesiog neįmanoma. Jam teko naudotis kompiuteriais vidurinėje mokykloje, bet jų ekranai buvo dideli ir beveik kvadratiniai.

Sesuo Kolina pasilenkė į šoną, trumpam pradingdama iš akių. Atsitiesė laikydama pluoštelį lapų ir, juos pervertusi, atsistojo.

O ne. Amosas žengė atbulas, jam grįžtant prie laukujų durų vos nesusipynė kojos. Ten jis ir sustojo, tebespausdamas skudurą prie kraujuojančio piršto. *Greitai galvok.*

— Siserie Kolina? — pašaukė jis.

Ji išdygo tarpduryje, šiek tiek sunerimusi.

— Broli Amosai. Kada atėjai?

— Ką tik, — pamelavo jis. Parodė pirštą. — Reikia pagalbos.

Ji uždarė duris ir užrakino raktu, kurį buvo pasikabinusi ant kaklo drauge su medalionu — tokius nešiojo visos Edeno moterys. Net gydūnė nebuvo atleista nuo prievolės ištekti — nuo senatvės mirus pirmajam vyrui, ją atidavė naujam sutuoktiniui.

Amosas ją laikė tokia pačia kaip kitos moterys Edene, bet akivaiz-

du, kad taip nebuvo. Ji turėjo... kompiuterį. Buvo sunku tuo patikėti. Iš kur sesuo Kolina gavo elektros jam?

Gyvenvietėje stovėjo generatorius, bet jis buvo naudojamas kitiems dalykams, pavyzdžiui, Amoso elektriniams įrankiams. Ne *kompiuteriams*. Jis buvo apstulbęs.

Moters rankose nebebuvo tų lapų, kuriuos skaitė. Turbūt paliko kabinete ir dabar, pasitikusi jį prie durų, nuvedė prie stalo greta lovos, kurioje mirė Abigeilės motina.

Amosui net galva sukosi. Gydūnė turėjo *kompiuterį*.

Ar seniai jį turėjo? Kaip jai pavyko jį nuslėpti? Juk Amosas lankėsi tame kabinete. Pagamino tą rašomąjį stalą.

Jam užgniaužė kvapą prisiminus, kad stalą gamino pagal labai tikslius nurodymus, įskaitant nedidelę rakinamą spintelę, kurioje puičiai tilptų aukštas...

Amosas nė neprisiminė, kaip tas daiktas vadinasi.

— Kiek kraujo netekai? — paklausė sesuo Kolina. — Atrodai labai išblyškęs, gali būti, kad tau prasideda šokas.

Ne, — pamanė jis. — *Mane šokas jau ištiko. Gyvenu šoko būsenos nuo pat tada, kai pamačiau Efraimą nužudant tris mano artimus draugus.*

— Daug, — silpnai ištarė jis. — Šiek tiek svaigsta galva.

Sesuo Kolina atsargiai patraukė sukruvintą skudurą.

— Vaje, gili žaizda. Vis aiškinu tau, kad dirbdamas su tais savo peiliais turėtum mūvėti pirštines.

Jis abejingai linktelėjo.

— Mūvėsiu.

Ji caktelėjo liežuvio.

— Visada taip sakai, broli Amosai. Jei nusipjausi pirštą, niekuo nepadėsiu. Kaip tada rūpinsiesi savo gražiąja mergaite?

Vyras atsakydamas kažką murmtelėjo, ir ji, regis, liko patenkinta, bet pats savo žodžių negirdėjo, nes galvoje pašėlusiai tvinkšėjo.

Kompiuteris. *Čia. Edene.*

Čia, Edene, buvo ir žudikas.

Amosas neabejojo: jei kas nors išsiaiškintų, ką jis žinojo, jį taip pat nužudytų. *Dieve, prašau, padėk man išgabenti savo dukrelę iš čia, kol jie taip nepasielgė.*

— Merse!

Rafas Sokolovas iškėlė savo lazdą, norėdamas antrą kartą suduoti vyrui, bet netvirtai laikėsi ant kojų. Vyras pargriovė jį ant grindų vienu stipriu rankos mostu, nutaisęs dėbsnį veide, kurį Rafas labai gerai pažinojo.

Efraimas Bartonas — patsai velnias.

Rafas matė Bartono nuotrauką, prieš du mėnesius rastą medalione — sidabriniam, kuriame buvo išgraviruoti du vaikai, klūpintys po alyvmedžiu, virš kurio sparnus skleidė angelas su liepsnojančiu kalaviju. Tai Edeno simbolis. Blogio simbolis. Jis įsiminė kiekvieną šito vyro veido liniją, neapkentė jo visa savo esybe. Šis vyras nuskriaudė geriausią Rafo draugą Gideoną. Rafas neabejojo, kad jis skriaudė ir Meršę, nors ji niekada to neprisispažino.

Kad būtent šis vyras prievartavo Meršę, kai jai buvo vos dvylika metų.

— Merse! — vėl pašaukė Rafas, bet ji neatsisuko. Nepajudėjo.

Bartonas kepurnėdamasis atsistojo ir smarkiai spyrė Rafui į klubą.

— Išprotėjai. Atstok nuo manęs! — užriko jis ir pasisuko, norėdamas vėl čiupti Meršę už rankos. — Eime, brangioji. Viskas gerai. Iš-eikime iš čia, ir tiek.

— Ne! — sugriaudė Rafas.

Palinkęs į priekį, jis užkabino lazda Bartono koją ir iš visų jėgų trūktelėjo.

Bartonas kluptelėjo ir nusikeikė, bet Rafas jau klūpėjo ir traukdamas iš laikiklio ginklą užriko iš visų plaučių:

— Policija! Stokit arba šausiu!

Bartonas staigiai atsisukęs pažvelgė į jį, priversdamas ir Meršę atsigręžti.

Rafas smarkiai įkvėpė, oras net nutvilkė. Jis svajojo apie Meršę visas tas ilgas savaites nuo tada, kai ji pabėgo iš Sakramento. *Pabėgo nuo manęs*. Ir nuo savo brolio. Bet tada ji neatrodė tokia suglumusi. Nutolusi.